

Aurora ȘTEF

HOMO UNIVERSALIS

Semnata de Vasile Diacon, *George Popa – Homo universalis* este nu doar o carte de dialoguri, ci o lecție despre devotament, perseverență, rigoare, onoare, spirit, visare, valori care au ghidat o viață și un om.

Viață „dublă”, cum spune profesorul G. Popa, dedicată, pe de o parte, comandamentului faustic, al faptei puse în slujba omului ca ființă materială, și, pe de alta, adresată sufletului și spiritului omului prin talmăcirea marilor creații (literare, muzicale, de artă) și prin propria creație poetică și literară de cea mai înaltă vibrație. Ridicând medicina la rang de artă și slujind-o „filosofic” cu meditații asupra dramatismului vieții și cu dorința corectării erorilor naturii și împletind-o cu poezia, încearcă să vindece maladiile și să realizeze o „a doua geneză” a trupului și a spiritului.

Dialogul ne poartă prin largi spații metafizice și ne amintește definiții esențiale formulate de profesorul G. Popa de-a lungul timpului. Misterul creației, în care momentul inspirației este perceput ca dicteu, ca o comuniune cu șoapta divinității, arheul ca identitate eternă a omului, spiritul hyperionic, ca viziune și altitudine a gândirii poetului nepereche, timpul mitului, ca răscruce între timpul astral și cel uman, spațiul absolutului sau aripile zborului interior sunt doar câteva dintre ele.

Subtila maieutică practică de Vasile Diacon ne dezvăluie în interlocutorul său, dincolo de creator, pe omul George Popa, cu crezul și credințele sale. Un om care-și percepe un prieten, asemeni lui Leonardo, ca pe „alt tu însuși”. Ce definiție mai frumoasă ar fi putut da prietenului decât gândindu-l ca cel „de care doar amintindu-ți, o lumină spirituală se aprinde la fereastra sufletului tău”?

Filosofia sa de viață a fost să meargă „din creastă-n creastă”. Și, într-adevăr, crestele profesiei au rezonat cu cele ale spiritului și ale cuvântului. A ales compania titanilor în filosofie (Platon, Spinoza, Schopenhauer, Nietzsche și Heidegger), în poezie (Dante, Petrarca, Leopardi, Shakespeare, Tagore și, dincolo de limite, Eminescu), ale artelor plastice (Fidias, El Greco, Rembrandt și Rodin).

În vacarmul zilelor noastre, temerile profesorului G. Popa sunt legate de „desfigurarea” cuvântului, a gîn-

dului, a sunetelor, a formelor... Și de absența armoniei. Anticuvântul și dizarmonia sunt stihii ale neliniștii în așteptarea unui catharsis, pentru care pledează neîncetat.

Mesajul din finalul dialogului îndeamnă la găsirea unui sens superior vieții prin creație, ca antidot al non-sensului și autodistrugerii. Existența ca implicare în „fluxul creator cosmic, care este însuși Dumnezeu” este Calea, iar iubirea și etica afirmativă a vieții sunt condiția libertății și sensul în lume.

„Homo intelectualis este un model și un ghid spiritual”, spunea Profesorul însuși într-un recent eseu, este „bucuria comunicării frumosului, a sublimului, despre care vorbește Kant în definiția intelectualului ca om superior”. L-am recunoscut cu toții în această definiție și meritul domnului Vasile Diacon este de a fi strâns într-o carte-document istoria vieții model a omului renascentist al timpului nostru și al celui ce va veni.